YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
17 päivänä helmikuuta 1976 *

Asiassa 45/75,

jonka Finanzgericht Rheinland-Pfalz on saattanut ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Rewe-Zentrale des Lebensmittel-Großhandels GmbH, Köln,

vastaan

Hauptzollamt Landau/Pfalz

ennakkoratkaisun ETY:n perustamissopimuksen 37 artiklan 1 kohdan ja 95 artiklan ensimmäisen kohdan tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti R. Lecourt, jaostojen puheenjohtajat H. Kutscher ja A. O'Keeffe sekä tuomarit A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen ja A. J. Mackenzie Stuart,

julkisasiamies: G. Reischl,
kirjaaja: A. Van Houtte,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

on antanut seuraavan

tuomion

1 Finanzgericht Rheinland-Pfalz on esittänyt 10.4.1975 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 12.5.1975, ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla useita ennakkoratkaisukysymyksiä ETY:n perustamissopimuksen 37 artiklan 1 kohdan ja 95 artiklan ensimmäisen kohdan tulkinnasta.

Nämä kysymykset on esitetty asiassa, jonka asianosaisina ovat italialaisen vermutin tuoja ja Saksan liittotasavallan tullihallinto ja joka koskee maahantuoduista väkijuomista Saksan liittotasavallassa kannettavan *Monopolausgleich*iksi nimitetyn kulutusveron yhteensoveltuvuutta kyseisten määräysten kanssa.

2 Liittotasavallan väkijuomamonopolilain (Gesetz über das Branntweinmonopol) mukaan maataloustuotteista peräisin olevat tai muut etyylialkoholit on toimitettava monopolivirastolle viranomaisten vahvistamaan kiinteään hintaan, ja virasto myy ne käsittelyn jälkeen edelleen hintaan, joka vaihtelee sen mukaan, mihin käyttötarkoitukseen ne jälleenmyydään, mutta jonka valtion viranomaiset myös määräävät.

Hintaan, jolla kyseiset väkijuomat jälleenmyydään, sisältyy alkoholin todellinen hinta, monopolin kulujen kattamiseen tarkoitettu määrä, johon sisältyy käsittely-, varastointi- ja hallintokulut sekä *Branntweinsteuer*iksi kutsuttu alkoholivero.

Kuluttajien käyttöön tarkoitettujen väkijuomien osalta niin kutsuttuihin monopolikuluihin sisältyy myös hinnanosa, jolla on tarkoitus korvata tappiot, jotka monopolivirasto kärsii myydessään tiettyjä väkijuomia muihin käyttötarkoituksiin alle omakustannushinnan.

3 Edellä mainitun lain 76 §:n nojalla tietyt kotimaiset väkijuomat ja erityisesti viljasta ja tietyistä hedelmistä tislatut väkijuomat on vapautettu monopolille toimittamista koskevasta velvollisuudesta.

Näin ollen esillä olevaan asiaan johtaneelle tilanteelle luonteenomaista on valtion monopoli, joka ulottuu tuotteen ostoon ja myyntiin mutta joka kuitenkin kattaa vain osan kyseisen tuotteen kotimaisesta tuotannosta, koska osan ostamisesta ja myynnistä vastaa yksityinen sektori.

4 Väkijuomille, joita ei tarvitse toimittaa monopolille, on määrätty *Branntweinaufschlag*iksi nimitetty maksu, joka vastaa monopolin alaisille väkijuomille määrätyn perushinnan ja tavanomaisen myyntihinnan välistä erotusta ja johon näin ollen sisältyy alkoholiveron (Branntweinsteuer) lisäksi monopolin kuluihin käytettävä maksu, joka on samansuuruinen kuin monopolin alaisille väkijuomille määrätty maksu.

Tästä kuluihin käytettävästä maksusta, jota nimitetään *Branntweinaufschlagspitze*ksi ja joka on yhtä suuri kuin monopolin alaisten kuluttajien käyttöön tarkoitettujen väkijuomien myyntihintaan sisältyvät "monopolikulut", vähennetään kuitenkin kiinteä maksu (vireillä olevaan pääasiaan johtaneiden tapahtumien ajankohtana 21 Saksan markkaa), joka vastaa niiden kulujen keskiarvoa, jotka monopolivirasto säästää, kun se ei ota haltuunsa näitä väkijuomia.

Näin saadusta määrästä vähennetään tämän jälkeen osuus (Branntweingrundpreis), jonka suuruus vaihtelee 5 prosentista yli 100 prosenttiin perushinnasta sellaisten väkijuomien osalta, jotka ovat peräisin tislaamoista, joiden tuotanto on vähäistä, tai nousee progressiivisesti vuotuisen tuotannon mukaan sellaisten tislaamojen osalta, jotka tuottavat suuria määriä.

Monopolin hallintokulujen osan periminen toimittamisvelvollisuudesta vapautetuista väkijuomista johtuu siitä, että kansallinen lainsäätäjä on halunnut saattaa monopolista aiheutuvat kulut sekä toimitusvelvollisuudesta vapautettujen että viraston kaupan pitämien kotimaisten väkijuomien kuluttajien kannettaviksi.

Tämän vuoksi *Branntweinaufschlagspitze*n tuotto kohdistetaan monopoliviraston käyttöön, ja se kuuluu tämän viraston rahavaroihin.

5 Maahantuoduille väkijuomille ja alkoholipitoisille juomille, jälkimmäisille alkoholipitoisuuden mukaan, määrätään *Monopolausgleich*iksi nimitetty maksu, joka käsittää monopolin alaisille väkijuomille määrätyn veron (*Branntweinsteuer*) lisäksi lisämaksun, jonka katsotaan vastaavan määrää, jolla on tarkoitus kattaa edellä mainitut "monopolikulut" monopolin alaisten väkijuomien myyntihinnassa.

Koska kyseistä *Monopolausgleichspitze*ksi kutsuttua lisämaksua ei kohdisteta monopolin rahoittamiseen vaan valtion yleiseen talousarvioon samoin kuin *Monopolausgleich*, jonka osa kyseinen lisämaksu on, sitä kannetaan Saksan liittotasavallan hallituksen ilmoituksen mukaan maahantuotujen väkevien alkoholijuomien ja alkoholipitoisten juomien ja kotimaassa toimitusvelvollisuudesta vapautetuista väkijuomista valmistettujen väkevien alkoholijuomien ja alkoholipitoisten juomien yhtäläisten kilpailuedellytysten palauttamiseksi.

Lisäksi Saksan liittotasavalta on ilmoittanut suullisessa käsittelyssä, että "tämä suoja välillisesti mahdollistaa monopolin rahoittamisen, koska ilman tämän maksun (Spitze) perimistä kotimaisia väkijuomia ei voitaisi rasittaa monopolin toimintakuluilla".

Toisin kuin toimittamisesta vapautettujen kotimaisten väkijuomien osalta, kyseisestä määrästä ei kuitenkaan vähennetä kiinteää maksua eikä sitä myöskään alenneta eikä koroteta progressiivisesti, vaan se vahvistetaan samaksi kaikille, ja näin vahvistettu määrä muodostaa lisäksi *Branntweinaufschlag*in progressiivisen korotuksen enimmäismäärän.

Saksan liittotasavallan hallitus huomauttaa kuitenkin, että *Branntweinaufschlag*in progressiivinen korotus johtaa ainakin väkeviä alkoholijuomia hedelmistä valmistavien "lukittujen" tislaamojen osalta siihen, että *Branntweinaufschlag* ja *Monopolausgleich* saavuttavat saman tason silloin, kun on kyse väkijuomista, jotka ovat peräisin tislaamoista, jotka tuottavat enemmän kuin 330 hl vuodessa, mikä koskee 95 prosenttia tuotannosta.

6 Sellaisen maksun osalta, joka määrätään kaupallisen monopolin mukauttamisen yhteydessä sekä maahantuodulle tuotteelle että samanlaiselle kotimaiselle tuotteelle, on kyse kiistan kohteena olevan maksun yhteensoveltuvuudesta 95 ja 37 artiklan kanssa, mistä on kyse myös kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa.

Kansallisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin on vastattava ottaen huomioon edellä esitetyt seikat.

7 Aluksi on tarkasteltava perustamissopimuksen 95 artiklan ensimmäisen kohdan tulkintaa koskevia kysymyksiä ja sen jälkeen 37 artiklaa koskevia kysymyksiä.

Perustamissopimuksen 95 artiklan ensimmäinen kohta

8 Ensiksi yhteisöjen tuomioistuinta pyydetään ratkaisemaan, perustetaanko 95 artiklan ensimmäisessä kohdassa siirtymäkauden jälkeen jäsenvaltioiden kansalaisille oikeuksia, joita kansallisten tuomioistuinten on suojeltava.

9 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on ratkaissut asiassa 57/65, Lütticke GmbH vastaan Hauptzollamt Saarlouis, 16.6.1966 antamassaan tuomiossa (Kok. 1966, s. 304), kyseisellä määräyksellä on välittömiä oikeusvaikutuksia, ja siinä perustetaan yksityisille yksilöllisiä oikeuksia, joita kansallisten tuomioistuinten on suojeltava.

10 Toiseksi yhteisöjen tuomioistuinta pyydetään ratkaisemaan, onko italialaisen vermutin tuonnissa kannettu *Monopolausgleichspitze*ksi kutsuttu *Monopolausgleich*in osa 95 artiklan ensimmäisen kohdan vastainen siltä osin, kuin sen tarkoitus ei ole verrattavissa oleville kotimaisille tuotteille määrätyn maksun korvaaminen verolla, vaan valtion monopolin omien hallintokulujen kattaminen.

11 Vaikka perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisessa menettelyssä yhteisöjen tuomioistuimen tehtävänä ei ole ratkaista kansallisen lain yhteensoveltuvuutta perustamissopimuksen kanssa, sillä on kuitenkin toimivalta esittää kansalliselle tuomioistuimelle yhteisön oikeuden tulkintaan liittyvät seikat, jotka saattavat auttaa kansallista tuomioistuinta sen arvioidessa tätä yhteensoveltuvuutta.

12 Perustamissopimuksen 95 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan "jäsenvaltiot eivät määrää muiden jäsenvaltioiden tuotteille minkäänlaisia korkeampia välittömiä tai välillisiä sisäisiä maksuja kuin ne välittömästi tai välillisesti määräävät samanlaisille kotimaisille tuotteille".

Tämän määräyksen täytäntöönpano edellyttää sellaisten perusteiden soveltamista, joiden avulla on mahdollista arvioida, onko kyseessä samanlaiset tuotteet.

Tältä osin saman raaka-aineen - kuten alkoholin - sisältyminen kumpaankin tuotteeseen ei ole riittävä peruste soveltaa 95 artiklan ensimmäisen kohdan kieltoa, vaikka maksun kantaminen perustuukin kokonaan tai osittain tähän raaka-aineeseen. Sitä vastoin on verrattava veroja ja maksuja, jotka kohdiste-

taan tuotteisiin, joilla samassa tuotanto- tai myyntiportaassa on kuluttajan kannalta vastaavat ominaisuudet ja jotka täyttävät samat tarpeet.

Se, luokitellaanko kotimainen tuote ja maahantuotu tuote yhteisen tullitariffin samaan nimikkeeseen, on tältä osin tärkeä arviointiperuste.

13 Edellä esitetystä seuraa, että kun etyylialkoholiin sovelletaan jäsenvaltiossa erityisiä määräyksiä, joilla on tietty verotuksellinen vaikutus, 95 artiklassa tarkoitettu samanlainen tuote on maahantuotu etyylialkoholi.

Jos maahantuotu tuote sitä vastoin on väkijuoma, vaikka sen pohjana onkin etyylialkoholi, sille määrättyä maksua on verrattava samanlaisille kotimaisille tuotteille määrättyjen maksujen tasoon.

Jos nimenomaisesti samanlaista kotimaista tuotetta ei ole, on 95 artiklan syrjintää koskeva kielto huomioitu, kun maahantuodulle tuotteelle määrätty maksu vastaa saman luonteista ja saman tasoista sisäistä maksua.

14 Perustamissopimuksen 95 artiklan määräys kotimaisille tuotteille ja maahantuoduille tuotteille määrättävien maksujen samasta tasosta on pätevä riippumatta muiden kuin verotuksellisten tekijöiden vaikutuksesta vertailukohteina olevien tuotteiden omakustannushintoihin.

Erityisesti kyseisen artiklan soveltamisalaa ei voida laajentaa niin, että maahantuodulle tuotteelle määrättävän fiskaalisen maksun ja samanlaiselle kotimaiselle tuotteelle esimerkiksi taloudellisin perustein määrättävän eri luonteisen maksun välinen tasoitus olisi mahdollinen.

Näin ei kuitenkaan ole, jos maahantuodulle tuotteelle ja samanlaiselle kotimaiselle tuotteelle määrätään kummallekin samansuuruinen julkinen maksu, jonka viranomaiset ovat ottaneet käyttöön ja jonka määrän ne ovat vahvistaneet, vaikka kotimaisille tuotteille määrätyn maksun osa kohdistetaan valtion monopolin rahoittamiseen, kun taas maahantuodulle tuotteelle määrätty maksu osoitetaan valtion yleiseen talousarvioon.

15 Sitä vastoin kyseessä on 95 artiklan ensimmäisen kohdan rikkominen, kun maahantuodulle tuotteelle määrätty maksu ja samanlaiselle kotimaiselle tuotteelle määrätty maksu lasketaan eri tavalla ja erilaisten sääntöjen perusteella niin, että maahantuodulle tuotteelle, vaikka vain tietyissä tapauksissa, määrätään korkeampi maksu.

Tätä toteamusta vastaan ei voida väittää, että syy siihen, että maahantuodulle tuotteelle määrätään kiinteä maksu, kun taas kotimaiselle tuotteelle määrätään maksu degressiivisen tai progressiivisen asteikon mukaan, on se, että ensin mainitussa tapauksessa tarpeellisia tarkastuksia ei voida suorittaa.

Jos osoittautuu mahdottomaksi vahvistaa kotimaisille ja maahantuoduille tuotteille samalla tavalla degressiivisiä tai progressiivisia maksuja, on näet joka tapauksessa mahdollista 95 artiklassa määrätyn syrjintäkiellon noudattamiseksi määrätä kummallekin tuotteelle sama tasausvero tai kiinteä vero.

Komissio ehdotti tätä verotuksen edellytysten vastaavuutta Saksan hallitukselle 22.12.1969 osoittamassaan suosituksessa, joka ei kuitenkaan johtanut toimenpiteisiin.

16 Lisäksi 95 artiklan mukaan samansuuruisuusvaatimus koskee kummallekin tuotelajille määrättävää maksua, eikä ole tarpeen ottaa huomioon kyseisen maksun vaikutusta kotimaisen ja maahantuodun tuotteen lopulliseen hintaan.

17 Toiseen, kolmanteen ja neljänteen kysymykseen on näin ollen vastattava siltä osin kuin ne koskevat 95 artiklan ensimmäisen kohdan tulkintaa, että tätä määräystä on tulkittava siten, että siinä kielletään erilaisen laskentatavan tai erilaisten sääntöjen soveltaminen maahantuodulle tuotteelle määrättävään veroon tai maksuun kuin samanlaiselle kotimaiselle tuotteelle määrättävään veroon, esimerkiksi määräämällä toiselle yhtenäinen ja toiselle progressiivinen vero tai maksu niin, että maahantuodusta tuotteesta peritään korkeampi vero tai maksu, vaikka kyseinen ero koskisi vain pientä osaa kaikista tapauksista. Näiden verojen mahdollisesti erilaista vaikutusta kyseisten tuotteiden hintatasoon ei ole tarpeen ottaa huomioon.

Sitä vastoin 95 artiklan ensimmäisessä kohdassa ei kielletä määräämästä samaa veroa maahantuodulle tuotteelle ja samanlaiselle kotimaiselle tuotteelle, vaikka osa verosta, joka määrätään kotimaiselle tuotteelle, kohdistetaan valtion monopolin rahoittamiseen, kun taas maahantuodulle tuotteelle määrätty vero osoitetaan valtion yleiseen talousarvioon.

Perustamissopimuksen 37 artiklan 1 kohta

18 Perustamissopimuksen 37 artiklaa koskevissa kysymyksissä pyydetään erityisesti ratkaisemaan, onko *Monopolausgleich* 37 artiklan vastainen siltä osin kuin siihen sisältyy *Spitze* laskettuna edellä esitetyllä tavalla.

19 Kun on todettu, että perustamissopimuksen 95 artiklassa ei kielletä sellaisia maksuja, joita esillä oleva asia koskee, jos ne määrätään samansuuruisina kotimaiselle tuotteelle ja samanlaiselle maahantuodulle tuotteelle, saattaa vaikuttaa siltä, että sen jälkeen ei ole enää tarpeen vastata 37 artiklan tulkintaa koskeviin kysymyksiin, koska nämä kysymykset esitettiin oletettavasti sen selvittämiseksi, onko 37 artikla *lex specialis*, jossa sallitaan poikkeus 95 artiklan kiellosta monopolin ollessa kyseessä.

20 Näillä kysymyksillä voidaan kuitenkin myös pyrkiä selvittämään, onko *Monopolausgleich*, vaikka se yhdenmukaistetaan *Branntweinaufschlag*in kanssa, perustamissopimuksen 37 artiklan vastainen sillä perusteella, että koska sillä ainakin osittain on tarkoitus korvata, vaikka vain välillisesti, monopolin kuluja, se on hankinta- ja myyntiehtoihin liittyvää syrjintää.

21 Se, että kansallinen toimenpide täyttää 95 artiklan vaatimukset, ei merkitse sitä, että se on perustamissopimuksen muiden määräysten eli esimerkiksi 37 artiklan mukainen.

Näin ollen on syytä vastata 37 artiklan tulkintaa koskeviin kysymyksiin.

22 Ensimmäisessä kysymyksessä yhteisöjen tuomioistuinta pyydetään ratkaisemaan, perustetaanko perustamissopimuksen 37 artiklan 1 kohdalla siirtymäkauden jälkeen yksityisille oikeussubjekteille oikeuksia, joita kansallisten tuomioistuinten on suojeltava.

23 Perustamissopimuksen 37 artiklan 1 kohdassa todetaan, että jäsenvaltiot mukauttavat siirtymäkauden kuluessa kaupallisia valtion monopolejaan asteittain, ja sen jälkeen esitetään asiaa koskeva johtava periaate määräämällä, että siirtymäkauden jälkeen ei enää "syrjitä jäsenvaltioiden kansalaisia" ehdoissa, jotka koskevat tietyissä jäsenvaltioissa monopolin alaisten tavaroiden hankintaa tai myyntiä.

24 Jäsenvaltioiden kansalaisten tuottamien tai myymien tavaroiden hankinta- ja myyntiehtojen kannalta syrjintäkielto on perustamissopimuksen soveltamisalalla perusperiaate, joka jo sellaisenaan välittömästi koskee kyseisten kansalaisten taloudellista ja oikeudellista asemaa.

Siltä osin kuin tässä säännössä viitataan määräyksiin, joita kansalaisiin tosiasiallisesti sovelletaan, se on sellainen, että yksityiset oikeussubjektit voivat suoraan vedota siihen.

Syrjinnän lopettaminen kokonaan siirtymäkauden jälkeen muodostaa tällä alalla tiettyä tulosta koskevan velvoitteen, jonka täyttämisen helpottamiseksi, eikä edellytykseksi, siinä määrätty asteittainen mukauttaminen oli tarkoitettu.

Tältä osin on korostettava, että 37 artiklan 3 kohdan mukaan mukauttamistoimenpiteiden aikataulu oli mukautettava samoja tuotteita koskevien määrällisten rajoitusten poistamiseen.

Perustamissopimuksen määräykset, joissa jäsenvaltiot velvoitetaan poistamaan syrjintä tietyn määräajan kuluessa, ovat kyseisen määräajan jälkeen välittömästi sovellettavia myös, jos velvoitetta ei ole täytetty mainitun määräajan päättymiseen mennessä.

Näin ollen kyseisen määräajan jälkeen mainittua velvoitetta ei enää koske mikään ehto, eikä sen täytäntöönpanon tai sen vaikutusten edellytyksenä voi olla mikään yhteisön tai jäsenvaltioiden toteuttama toimenpide, ja sillä jo sellaisenaan perustetaan yksityisille oikeuksia, joita kansallisten tuomioistuinten on suojeltava.

Määräaika, jonka kuluessa jäsenvaltiot saivat asteittain mukauttaa valtion monopolinsa niin, että jäsenvaltioiden kansalaisia ei siirtymäkauden jälkeen syrjitä, oli tarkoitettu helpottamaan uusien, kyseisen määräyksen mukaisten edellytysten aikaansaamista, eikä se voi olla esteenä kyseisen määräyksen soveltamiselle siirtymäkauden jälkeen.

25 Lisäksi yhteisöjen tuomioistuinta pyydetään ratkaisemaan, onko *Monopolausgleichspitze*ksi kutsutun *Monopolausgleich*in osan periminen italialaisen vermutin tuonnissa perustamissopimuksen 37 artiklan 1 kohdan periaatteen vastaista siltä osin kuin kyseisen maksun tarkoitus ei ole samankaltaisille kotimaisille tuotteille määrättävän maksun korvaaminen verolla, vaan valtion monopolin omien hallintokulujen kattaminen.

26 Perustamissopimuksen 37 artiklan 1 kohta ei koske yksinomaan määrällisiä rajoituksia, vaan siinä kielletään jäsenvaltioiden kansalaisten syrjintä siirtymäkauden jälkeen tavaroiden hankintaa tai myyntiä koskevissa ehdoissa.

Edellä esitetystä seuraa, että edellä mainitun kohdan soveltaminen ei rajoitu välittömästi monopolin alaiseen tuontiin ja vientiin, vaan se ulottuu kaikkiin monopoliin liittyviin toimiin, jotka vaikuttavat jäsenvaltioiden väliseen tiettyjen tuotteiden kauppaan, riippumatta siitä, ovatko ne monopolin alaisia,

ja se koskee siten veroja ja maksuja, jotka johtavat maahantuotujen tuotteiden syrjintään monopolin alaisiin kotimaisiin tuotteisiin verrattuna.

Edellä mainittu tulkinta vastaa lisäksi 95 artiklan toisen kohdan kieltoa, jonka mukaan jäsenvaltiot eivät määrää muiden jäsenvaltioiden tuotteille sellaisia sisäisiä veroja ja maksuja, joilla välillisesti suojataan muuta tuotantoa.

Edellä esitetystä seuraa, että on pääsääntöisesti 37 artiklan 1 kohdan kiellon vastaista periä yksinomaan maahantuodusta tuotteesta, vaikka vain veron muodossa, monopolin kuluihin käytettävää maksua.

27 Näin ei kuitenkaan ole, jos maahantuodulle tuotteelle ja samanlaiselle kotimaiselle tuotteelle määrätään kummallekin samansuuruinen julkinen maksu, jonka viranomaiset ovat ottaneet käyttöön ja jonka määrän ne ovat vahvistaneet, vaikka kotimaisille tuotteille määrätyn maksun osa kohdistetaan valtion monopolin rahoittamiseen, kun taas maahantuodulle tuotteelle määrätty maksu osoitetaan valtion yleiseen talousarvioon.

Kyseessä ei ole 37 artiklassa tarkoitettu syrjintä, jos maahantuotua tuotetta koskevat samat edellytykset kuin monopolin alaista samanlaista kotimaista tuotetta.

Sitä vastoin kyse on perustamissopimuksen 95 artiklan rikkomisen lisäksi myös 37 artiklan rikkomisesta, jos maahantuodulle tuotteelle määrätty maksu on eri suuruinen kuin suoraan tai välillisesti monopolin alaisesta samanlaisesta kotimaisesta tuotteesta kannettava maksu.

Näin ollen kysymykseen on vastattava, että 37 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että siinä tarkoitettuun syrjintään tavaroiden hankintaa tai myyntiä koskevissa ehdoissa kuuluu monopolin kuluihin käytettävän maksun periminen tuontitavaroista, vaikka vain veron muodossa, mutta että kyseisessä määräyksessä ei kielletä maksun kantamista samoilla edellytyksillä maahantuodusta tuotteesta ja samanlaisesta kotimaisesta tuotteesta, vaikka jälkimmäisestä tuotteesta perittävän maksun osa kohdistetaan monopolin rahoittamiseen, kun taas maahantuodulle tuotteelle määrätty maksu osoitetaan valtion yleiseen talousarvioon.

28 Pääasian kantaja pyysi suullisen käsittelyn päättymisen jälkeen sen uudelleen aloittamista sillä perusteella, että Saksan liittotasavallan hallituksen ja komission vastaukset asiassa 91/75, Hauptzollamt Göttingen vastaan Miritz,

esitettyyn kysymykseen saattaisivat vaikuttaa yhteisöjen tuomioistuimen ratkaisuun.

29 Kyseiset vastaukset, jotka koskivat Saksan alkoholimonopolin niin kutsuttua "hintojen tasaamisen" järjestelmää, eivät kuitenkaan ole ratkaisevia yhteisön oikeuden tulkinnalle kansallisen tuomioistuimen esillä olevassa asiassa esittämiin kysymyksiin annettavien vastausten kannalta.

Näin ollen yhteisöjen tuomioistuin ei katso, että olisi tarpeen aloittaa uudelleen suullista käsittelyä.

Oikeudenkäyntikulut

30 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Saksan liittotasavallan hallitukselle ja Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi.

Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ratkaissut Finanzgericht Rheinland-Pfalzin 10.4.1975 tekemällään päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti:

1) Perustamissopimuksen 95 artiklan ensimmäisellä kohdalla on välittömiä oikeusvaikutuksia, ja siinä perustetaan yksityisille yksilöllisiä oikeuksia, joita kansallisten tuomioistuinten on suojeltava.

2) Perustamissopimuksen 95 artiklan ensimmäistä kohtaa on tulkittava siten, että siinä kielletään erilaisen laskentatavan tai erilaisten sääntöjen soveltaminen maahantuodulle tuotteelle määrättävään maksuun kuin

samanlaiselle kotimaiselle tuotteelle määrättävään veroon, esimerkiksi määräämällä toiselle yhtenäinen ja toiselle progressiivinen maksu niin, että maahantuodusta tuotteesta peritään korkeampi maksu, vaikka kyseinen ero koskisi vain pientä osaa kaikista tapauksista. Näiden maksujen mahdollisesti erilaista vaikutusta kyseisten tuotteiden hintatasoon ei ole tarpeen ottaa huomioon.

3) **Perustamissopimuksen 95 artiklan ensimmäisessä kohdassa ei kielletä määräämästä samaa maksua maahantuodulle tuotteelle ja samanlaiselle kotimaiselle tuotteelle, vaikka osa maksusta, joka määrätään kotimaiselle tuotteelle, kohdistetaan valtion monopolin rahoittamiseen, kun taas maahantuodulle tuotteelle määrätty maksu osoitetaan valtion yleiseen talousarvioon.**

4) **Perustamissopimuksen 37 artiklan 1 kohdalla perustetaan yksityisille oikeussubjekteille oikeuksia, joita kansallisten tuomioistuinten on suojeltava.**

5) **Perustamissopimuksen 37 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että siinä tarkoitettuun syrjintään tavaroiden hankintaa tai myyntiä koskevissa ehdoissa kuuluu monopolin kuluihin käytettävän maksun periminen tuontitavaroista, vaikka vain veron muodossa, mutta että kyseisessä määräyksessä ei kielletä maksun perimistä samoilla edellytyksillä maahantuodusta tuotteesta ja samanlaisesta kotimaisesta tuotteesta, vaikka jälkimmäisestä tuotteesta perittävän maksun osa kohdistetaan monopolin rahoittamiseen, kun taas maahantuodulle tuotteelle määrätty maksu osoitetaan valtion yleiseen talousarvioon.**

Lecourt Kutscher O'Keeffe

Donner Mertens de Wilmars Sørensen Mackenzie Stuart

Julistettiin Luxemburgissa 17 päivänä helmikuuta 1976.

A. Van Houtte
kirjaaja

R. Lecourt
presidentti